

Mamă, iubire și flori

Gabriel Stănciulescu

Mama, iubire și flori

Păstrez imortele în vaza albastră,
Le admir tăcut, iar ele mă întreabă,
Unde e mâna ce a pus într-o gلاstră
Florile, fără a spune o silabă?

Ezit, printre frazele ce-mi fură privirea,
Se uită discret, și încerc să răspund:
E-n Cer de un timp, i-am luat eu iubirea
Și tot ce-a avut, mai frumos, mai profund.

Iubea orice floare cu patima vieții,
Cu greu adormea, privind spre fereastră,
Un vers îngânam, cum îngână poeții
Arome de flori veneau dintr-o gلاstră.

Primea din natură iubire divină,
Iubea cu forța unui suflet curat,
Pe noi ne privea cu un soi de lumină
Ce n-o mai simțim, dar nu am uitat.

Și în fiecare zi, când ceasul mă scoală,
Refac pașii ei, admirație-n culori,
E-n mine un dor, e-n mine o sfială
De îmi vine să dorm... în curtea cu flori.

Autor: Gabriel Stănciulescu